

Manuel de Paradela e alma inmensa

Labrego de bulleiro e pan centeo,
de chuvia morriñenta , de miseria.
No medio daquela noite de silencio
erguiches a cabeza para ver o horizonte e non había.
Pero sempre, inaccesible ao desalento,
soñaches que detrás daquel outeiro e doutro e doutro,
latexaba un futuro de sustento.
E marchaches na procura da esperanza
co fervor de quen sabe o que hai de certo,
que outra vida era posible sen tormento.
E fuches na diáspora obreiro, e galego.
Obreiro galego e labrego.
Porque no fondo da túa inmensa alma
sempre agóchache a esperanza,
de volver, como fixeches, para sementar os eidos.